

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Marie Žiškové ve věci **žalobce N. T. B.,** zastoupeného JUDr. Annou Vlčkovou, advokátkou se sídlem Žižkova 2, Nový Jičín, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2002, č. j. OAM- 2564/VL-10-16-2002, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 29. 9. 2003, č. j. 55 Az 323/2003-20,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 31. 5. 2002, č. j. OAM-2564/VL-10-16-2002, zamítl žalovaný žádost žalobce o azyl podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb. o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jako zjevně nedůvodnou. V opravném prostředku (žalobě), uvedl, že se bojí svého návratu do Vietnamu, protože si půjčil hodně peněz, které nemá jak vrátit, policie mu vyhrožuje stíháním, protože hádal z ruky budoucnost.

O žalobě rozhodl krajský soud usnesením ze dne 29. 9. 2003, č. j. 55 Az 323/2003-20, tak, že ji odmítl. V odůvodnění uvedl, že žaloba postrádá základní náležitosti podání podle § 37 odst. 3 s. ř. s., základní náležitosti žaloby dle § 71 odst. 1 písm. c) až f) s. ř. s.; žalobce se omezil pouze na ohlášení nesouhlasu s napadeným rozhodnutím ve lhůtě stanovené zákonem. Z žaloby je zřejmé pouze to, že se žalobce bojí návratu do Vietnamu. Bez doplnění žaloby ve smyslu § 71 odst. 1 písm. c) až f) s. ř. s. nebylo možno o věci dále jednat. Z obsahu

žaloby není zřejmé jaké jsou tvrzeny důvody nezákonnosti, jaké ustanovení právního předpisu mělo být žalovaným porušeno; jde o vadu podání, která brání meritornímu přezkoumání napadeného rozhodnutí v mezích vytčených žalobních bodů. Jedná se o vady již neodstranitelné, neboť vzhledem ke lhůtě uvedené v § 72 odst. 1 s. ř. s. odstraňovat vady již nebylo možné. S ohledem na uplynutí této lhůty by případné poučení soudu s výzvou k odstranění vad žaloby dle § 37 odst. 5 s. ř. s. bylo úkonem zcela nadbytečným, neboť by soud již k nově uplatněným argumentům nemohl přihlížet (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). Soud žalobu podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl.

Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále i „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž uplatnil důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., namítal nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Návrh žalobce byl podán 7. 6. 2002, tedy podle části páté o. s. ř. Soud měl vyzvat žalobce, aby podle § 43 odst. 1 o. s. ř. opravil či doplnil podání tak, aby bylo soudem projednatelné. Pokud by nebylo opraveno ani do lhůty soudem stanovené, pak teprve by pro nedostatek žaloby nebylo možné v řízení pokračovat. Soud měl zvážit postup podle § 30 o. s. ř. a žalobci ustanovit zástupce. Krajský soud byl povinen poskytnout žalobci poučení též podle § 36 odst. 1 s. ř. s., popřípadě podle § 129 odst. 1 s. ř. s. Není vinou žalobce, že jej soud včas nevyzval k odstranění vad jeho podání, soud nesplnil svoji poučovací povinnost.

Žalovaný ke kasační stížnosti své vyjádření nepodal.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené usnesení soudu v souladu s ustanovením § 109 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

V daném případě stěžovatel namítá, že bylo povinností soudu včas jej poučit a vyzvat k odstranění vad žaloby tak, aby se tato stala projednatelnou soudem, popř. měl soud pro ochranu práv žalobce ustanovit mu zástupce. Tím, že tak soud včas neučinil, byl žalobce poškozen a jeho návrh byl odmítnut.

V dané věci byl opravný prostředek vrchnímu soudu podán dne 7. 6. 2002, tedy ještě v době, kdy se na věc vztahoval občanský soudní řád (část pátá, hlava třetí o. s. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2002). Dne 1. 1. 2003 nabyl účinnosti zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní. Podle § 129 odst. 2 se řízení o opravných prostředcích podaných přede dnem účinnosti tohoto zákona, dokončí v řízení podle ustanovení části třetí, hlavy druhé, dílu prvního tohoto zákona.

Jak řízení podle části páté o. s. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2002, tak řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s. ř. s., jsou shodně založena na zásadách koncentrační a dispoziční. V obou případech je nutnou náležitostí žaloby tvrzení důvodu nezákonnosti či právní argumentace, v opačném případě jde o vadu podání, která brání meritornímu přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí. Přičemž rozšiřovat rozsah napadení a připojovat další žalobní body lze vždy jen ve lhůtě stanovené zákonem.

V souzeném případě podání žalobce neobsahovalo žádný žalobní bod. V důsledku přísné dispoziční zásady v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné.

Rozhodnutí žalovaného bylo žalobci doručeno 5. 6. 2002. Podáním ze dne 7. 6. 2002 u žalovaného se žalobce domáhal přezkoumání uvedeného rozhodnutí. Vrchnímu soudu v Praze byl opravný prostředek (žaloba) prostřednictvím žalovaného doručen 30. 7. 2002. Podle § 32 odst. 3 písm. a) zákona o azylu, ve znění účinném do 31. 12. 2002, mohl žalobce podat opravný prostředek proti rozhodnutí o žádosti o udělení azylu, jímž byla jeho žádost zamítnuta jako zjevně nedůvodná, ve lhůtě 7 dnů ode dne doručení rozhodnutí. Ve spojení s § 250l odst. 2, § 250b odst. 1 a § 250h odst. 1 o. s. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2002, mohl žalobce rozšiřujícím způsobem disponovat s rozsahem napadení správního rozhodnutí jen v této sedmidenní lhůtě. Z uvedeného vyplývá, že již v době, kdy byl opravný prostředek prostřednictvím žalovaného doručen Vrchnímu soudu v Praze, lhůta k rozšíření žaloby uplynula. Vzhledem k tomu, že vady návrhu nevymezujícího přezkum tak byly neodstranitelné cestou výzvy k odstranění vad návrhu a zároveň bránily věcnému vyřízení návrhu, byly dány důvody pro odmítnutí opravného prostředku (§ 250p o. s. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2002) již u Vrchního soudu v Praze.

Ze skutečnosti, že předmětný opravný prostředek neměl náležitosti podle § 249 odst. 2 a § 250l odst. 2 o. s. ř., ve znění účinném do 31. 12. 2002, přičemž v době, kdy věc napadla u vrchního soudu, nebyl žalobce vyzván k odstranění vad podání ve smyslu § 43 odst. 1 o. s. ř., nelze vyvodit, že by po 1. 1. 2003 lhůta k odstranění vad žaloby podle § 37 odst. 5 s. ř. s. a § 72 odst. 1 s. ř. s. počala běžet znovu. Nová právní úprava nové lhůty nestanovila; u neskončených věcí, kde již lhůty uplynuly, tak tyto znovu běžet nezačaly. Po převzetí věci krajským soudem s ohledem na uplynutí lhůty k podání opravného prostředku (nyní žaloby) by tak případné poučení soudu s výzvou k odstranění vad žaloby ve smyslu § 37 odst. 5 s. ř. s. bylo úkonem zcela nadbytečným, neboť k případně dodatečně uplatňovaným argumentům by soud již nemohl přihlížet, a to pro marné uplynutí zákonné lhůty. Ze stejných důvodů by již bylo nadbytečné žalobci ustanovit zástupce.

Není dána zákonná povinnost soudu v takových případech vždy vyzývat žalobce k odstranění těchto vad ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť takto široce pojímaná povinnost soudu by zjevně odporovala zmíněné zásadě dispoziční a rovněž zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je tento typ řízení koncipován.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, na náhradu nákladů řízení tak nemá právo. Žalovaný žádné náklady neuplatňoval, ostatně mu žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, soud mu proto náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. ledna 2005

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu